

gaaet ind paa at bevare Ordens- og Dekorationsvæsenet.

Noget af Karakteren af et kongeligt Prærogativ har selvfølgelig Ordensvæsenet unægtelig faaet her i Landet gennem denne sin historiske Bevarelse efter Grundloven. Et Forslag om at afskaffe Ordener, Titler, Rang og Adel her i Landet vil derfor heller neppe kunne gennemføres, uden at Regeringen søger en Forhandling med Kongemagten og en Overenskomst med denne om enten Afskaffelse af dette Væsen eller Uvæsen eller i alt Fald Begrænsning deraf. Det er dog heller ikke mere, end man kunde vente af en Venstregering, at den vilde medvirke til noget saadant. Selv om det ikke var af de Opgaver, som en Venstregering tog op lige straks, synes det mig dog, naar vi nu have haft en Venstregering saa længe, som vi have, snart at være paa Tide, at den tog denne Opgave op. Jeg vilde derfor finde det naturligt, om den nuværende Venstregering vilde bistaa et Udvalg, som maatte blive nedsat, i at forhandle saaledes angaaende denne Sag, ogsaa med Kongemagten, at vi dog kunde naa noget fremad paa denne Vej. Kunne vi ikke med eet Slag faa afskaffet al Adel, alle Titler, alle Ordener og al Rang, kunde vi dog maaske komme et Skridt frem. Jeg ønskede helst, at vi kunde faa det altsammen afskaffet, og dertil vil man jo i et demokratisk Samfund utvivlsomt ogsaa en Gang komme. Men kunde det ikke lykkes nu at faa det hele afskaffet, saa er det dog muligt, at man kunde gøre visse Begrænsninger.

Der er jo andre Stater, hvor det f. Eks. er saaledes, at Embedsmænd ikke maa bære Ordener i deres Embedstid. Det vil altsaa sige først og fremmest, at ingen Embedsmand, saa længe han er i Embede, kan modtage nogen Orden. En saadan Regel vilde de nuværende og ogsaa de foregaaende Venstreministre meget godt kunne have overholdt. De vilde for deres Vedkommende kunne have sagt, at saa længe de vare i deres Embedsstilling, vilde de ikke modtage nogen Orden. Det vilde have været et smukt og for dem selv ærefuldt Eksempel. Men desuden gælder det i forskellige Lande ogsaa, at Embedsmænd, naar de indtræde i deres Embeder, maa aflægge for deres Embedstid de Ordener, som tidligere maatte være dem tildelte. Dette er jo slet ikke saa urimeligt. Jeg skal tillade mig at oplyse, hvad der er officielt fremkommet angaaende Ordensvæsenets Indførelse i Sverige. I den Betænkning, som uden Stændernes Vidende blev sat

igennem i det hemmelige Udvalg i 1747, og som udgør den egentlige Kilde og Oprindelse saavel til Serafim- og Sværdordenen som til Nordstjerneordenen — Vasaordenen stiftedes først 25 Aar senere — angav man som disse Ordners Opgave at berøve de udenlandske Ordener deres alt for store korrumperende, altsaa fordærvende, Indflydelse paa svenske Mænd samt at give den indenlandske Regering et Mittel til at vinde sig Tilhængere. Se, der har man jo været ganske klar over, hvad Ordensvæsenet i Virkeligheden er. Ordensvæsenet er noget, som paa mange Mennesker virker korrumperende. Derfor er der mange Lande, hvor man forbyder Embedsmænd at modtage fremmede Ordener, og hvor disse ikke maa bære dem, saa længe de ere Embedsmænd, hvis de have modtaget dem, inden de bleve det. Noget saadant kunde man maaske ogsaa komme til her i Landet.

Det er ogsaa klart, at det, at Embedsmænd dekorerer, kan undertiden komme i en underlig Strid med hele det Grundlag, paa hvilket det moderne Retssamfund hviler, nemlig Adskillelsen mellem den lovgivende, den administrative og den dømmende Myndighed, thi det er jo klart, at naar den administrative Myndighed har Adgang til ved Dekurations- og Titeltildeling og lignende at give dem, der udøve de andre Statsfunktioner, altsaa Dommerne og Deltagerne i de lovgivende Forsamlinger, saadanne Udmærkelser, saa kan det let ske, at man fordærver disse Mennesker, og at man ved Hjælp af disse Tildelinger af Ordener og Dekorationer faar dem til at gaa Veje og gaa ind paa Kompromisser, som de maaske slet ikke vilde være gaaede med til, hvis de ikke havde haft en Forventning om, at noget saadant kunde opnaas, naar de vilde bøje sig for Regeringen, og dette er jo for Dommerne saavel som for Medlemmerne af de repræsentative Forsamlinger højest uheldigt. En Bestemmelse om, at intet Medlem af Rigsdagen, saa længe han var Medlem, kunde eller maatte modtage nogen Ordensdekoration, eller hvis han havde den, inden han blev Medlem af Rigsdagen, ikke maatte bære den, saa længe han var dette, vilde jo være ganske fornuftig, og hvorfor skulde Kongemagten modsætte sig en saadan Bestemmelse, som kunde modvirke Korrupsion? Kongemagten har jo ingen Interesse i, at man har et Mittel til at fordærve Sædrene i de lovgivende Forsamlinger. Ligeledes vilde det være meget naturligt, at der blev gennemført en Bestemmelse om,